

DOLUNAY

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2017-2018
Dönem: 2
Sayı: 8

Merve GÜNER SOSYALLEŞTİĞİMİZİ SANIRKEN ASOSYAL OLDUK

Hey gidi Gülşen Teyzem hey! Eskiden ne güzeldi bayramlar; gelir elinizi öperdim. O yaptığınız güzel tatlılardan yerdim. Halinizi hatırlarım sorardım. Yapılacak işlerinizi yapar, gönlünüzü alırdım. Cep telefonu diye bir icat çıkardılar. Ne onunla ne de onsun olamıyoruz. Telefonsuz bir saatimizi geçiremez olduk. Sosyalleştığımızı sanırken asosyal olduk.

Bayramlarda büyüklerimize gidip ellerini öpmek yerine sadece bir mesaj ile geçtirdik. Hastalarımıza sosyal medya üzerinden şifalar diledik. Arkadaşlarımızla oturup sohbet etmeyi bile özledim, eskiden “En son ben geldim, sen geldin” diye tartışırken şimdi neden aramadın tartışmasını yapar olduk. Hep bu cep telefonu yüzünden gerçek anlamda sosyalleşmek yerine sanal âlemde sosyalleşiyoruz. Bütün değerlerimizi geçmişimizi hatta geleceğimizi bile kaybediyoruz ve bunun farkında bile değiliz. Düşünsenize iki üç yaşındaki çocuğun eline, annesi veya babası susması için cep telefonu veriyor ve bunun zararlarının farkında bile değiller. Hâlbuki bilseler telefonun beyin gelişimini etkilediğini ve yaydığı radyasyondan dolayı birçok hastalığın sebebi olduğunu; yine aynı şekilde mi davranırlardı bilemiyorum. Hep zararlarından bahsettik, tabi ki faydaları da var telefonun. Mesela uzaktaki yakınlarımızla hasret gidermek için görüntülü konuşabiliriz. Hatta internet ile araştırılması gereken konuları araştırabiliriz. Pek çok bilgiye kısa sürede ulaşabiliriz. Ama sosyalleşelim derken asosyal bir insan da olmayalım. Harcadığımız zamanın kıymetini bilelim, zamanı, kıymetini bildiğimiz; bize değer veren kimselerle geçirelim.

Zeynep Dalgıç DÖRT MEVSİM

Yaz mevsimi denince,
Sıcak hava gelir akla,
Arılar, karıncalar,
Başlarlar çalışmaya.

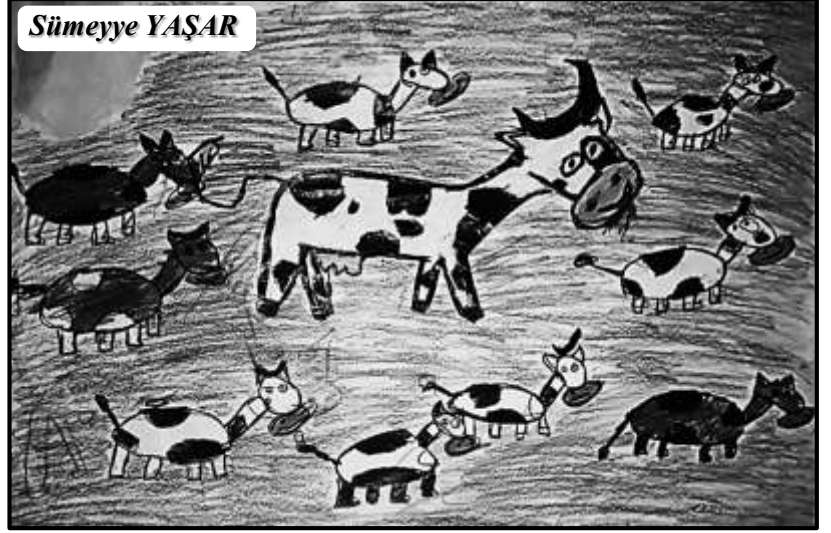
İlk baharda çiçekler,
Rengarenk her yerdeler,
Mis gibi kokularıyla,
Ruhumuzu şenlendirirler.

Kış mevsimi gelir çatar,
Etrafı kar kaplar,
Bembeyaz o örtü,
Bizi hayata bağlar.

Sonbaharda yapraklar,
Sarıp solarlar,
Yerlere dökülürken,
Bize göz kırparlar.

Dördü de tek tek sunar,
Bize tüm güzelliğini,
Bu harika manzara,
Ayırt edilmez hiçbir zaman.

Sümeyye YAŞAR

Zehra ÖZSOY KONUŞAN EŞYALAR

Bir varmış bir yokmuş. Günün birinde tamircinin yaşadığı bir ev varmış. Tamirci ölünce ev bakımsız ve kimsesiz kalmış. Bu evden zamanla sesler gelmeye başlamış. Bu yüzden hiç kimse bu eve yaklaşmıyormuş.

Günlerden bir gün yine o evden sesler yükselmeye başlamış. Tamirci adamın en iyi dostu olan Ömer bu duruma sessiz kalamayıp içeriye girmeye karar vermiş. Ömer içeri girip seslere dikkat kesilince, seslerin eşyaların konuşmaları olduğunu fark etmiş. Eşyalar hep bir ağızdan konuşup anlatmışlar Ömer'e dertlerini. Tamirci adamın dostu Ömer, onları anlamış ve eşyalarla dost olmuş. Meğer bakımsızlıklarına ve yalnız kalmalarına üzülüyorlarmış.

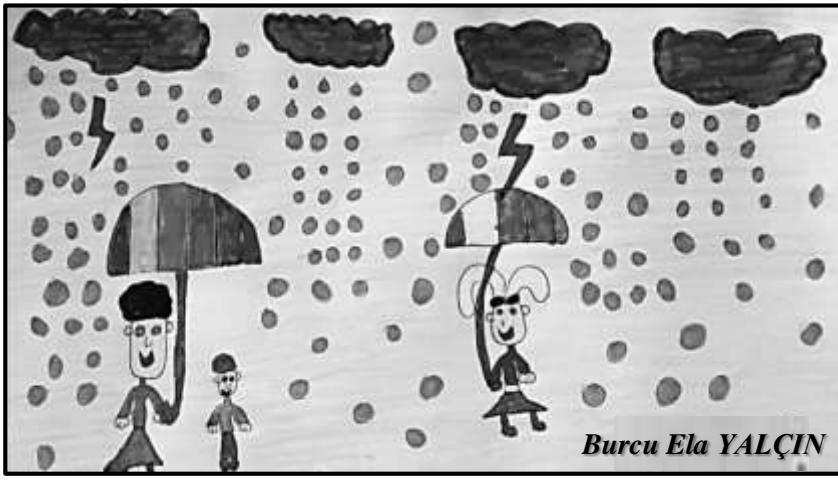
Ömer eşyaları çok sevdiği için onları tamir edip, bakım yapmış. Bir ailenin de bu eve taşınması için gereken hazırlığı yapmış. Aile de eşyalar da mutlu bir hayat sürmüşler.

Busenur KARAKUŞ BÜYÜK GÜN

Bir gün sabah erkenden uyandım. Bugün benim günümdü. Maça gidecektim. Maç dediysem top ile oynadığımız maç türünden değil, bir tür savunma sporu; judo!

Judo kıyafetlerimi giydim. Kahvaltımı yapıp dişlerimi fırçaladım. Çantama su, para, peçete koydum. Annemle müsabakanın yapılacağı yere gittim. Maça gidecek herkes oradaydı. Otobüs geldi, bindik, gittik. Binayı görünce heyecanımız biraz daha arttı. Odalara gidip çantamızı koyduk. Salona girdik. Minderler çok sertti. Maç başladı. Ben kendi grubumda olan bir arkadaşla yarıştım. Ben kazandım ve ikincilik madalyası aldım.

Gümüş bir madalya! Heyecanım sevinçle bütünleşti. Judo kıyafetlerimi çıkarttım. Otobüse binip eve gittik. Eve döndüğümde çok yorulmuşum ama çok mutluydum.

Zehra Nur ÖZSOY ÖRDEĞİN DERSİ

Bir varmış bir yokmuş. Güzel bir ormanın içinde suyu berrak bir göl varmış. Bu gölde ördekler yaşarmış.

Günlerden bir gün bir ördek, gölden uzaklaşmaya karar vermiş. Kimseye söylemeden gölden uzaklaşmış. Etrafı keşfe dalmışken ördeğin karşısına korkunç mu korkunç, çirkin mi çirkin, kibirli mi kibirli bir kurt çıkıvermiş. Ördek korkudan ne yapacağını bilemeyip orada öylece kalmış. Diğer ördek ise kimseye haber vermeden giden ördeği arıyormuş. Ördek herkese arkadaşını soruyormuş. Ama hiçbir ördek onun nerede olduğunu bilmiyormuş. Göl kenarından uzaklaşan ördek, başına bir şey gelecek olursa diye düşünüp gittiği yola yeşil yeşil otlar koymuş. Arkadaşını arayan ördek bu yeşil otları görmüş ve otları takip etmiş. Otların bittiği yerde arkadaşını bulmuş. Onu da gören kurt çok sevinmiş. Çünkü avı birken iki oluvermiş. Ördekler kendi aralarında konuşarak bir plan kurmuşlar. Plana göre, bir ördek kurdu oyalarken diğer ördek ise kaçıp arkadaşlarını çağıracaktı. Planları işe yaramış.

Ördeklerin arkadaşları iki ördeği kurdun elinden kurtarmışlar ve aldıkları bu dersle mutlu mesut yaşamışlar.

Mehmet YILMAZ

BİRİKTİRMEK NEYİMİŞ ANLADIM

Okulda Burak adında bir arkadaşım vardı. Ailesi maddi sıkıntılar yaşıyordu. Burak okula hiç harçlık getirmiyordu. Hatta bazen beslenmesinde bir tek dilim ekmek oluyordu. Arkadaşımın bu durumuna çok üzülüyordum.

Burak'ın en yakın arkadaşı Tolga'ydı. Tolga, Burak'ın bir sıkıntısı olduğunu söyledi. Ne olduğunu sorduğumda, çantasının yırtık olduğunu ve kitapları poşetle taşıdığını söyledi. Tolga, Burak için harçlıklarımızı biriktirip ona çanta alabileceğimizi söyledi. Sınıf arkadaşlarımızdan bazıları ve öğretmenimizle bu durumu paylaştık. Öğretmenimiz bu davranışımızdan dolayı çok mutlu olduğunu söyledi. Öğretmenimiz, yakın zamanda Burak'ın doğum günü olduğunu ve bir sürpriz yapabileceğimizi söyledi.

Tüm arkadaşlarımızla bir sürpriz hazırladık, bazı arkadaşlar hediyeler aldılar. Biz de arkadaşlarımızla aldığımız çantayı paketledik. Harçlıklarımızı biriktirip arkadaşımızı mutlu etmek için bu sürprizi hazırladık. Burak'ın doğum günü gelip çattı. Öğretmenimiz pasta ile içecekleri almış ve sınıfı süslemişti. Burak'ı biraz kapıda tutmamızı istedi. Burak çok korktu önce, neden sınıfa almadığımızı anlayamadı. Daha sonra öğretmen içeri gelin der demez, "İyi ki doğdun Burak..." şarkısını söylemeye başladık. Burak'ın gözleri doldu, çok mutlu olmuştu. Hele bir de çanta hediyesini açınca, mutluluk ve göz yaşı birbirine karıştı.

O gün anladım ki para biriktirmekten ve mutlu olmaktan daha güzel bir şey varmış. Arkadaş biriktirmek ve başkasını mutlu etmek...

Nazire Gül ÜLGÜ

İŞTE BENİM HAYALİM

İnsanlar el ele hep birlikte,
Tertemiz bir dünya,
İşte benim hayalim.

Sevdiklerimizle bir arada bir dünya,
Hiç kavga olmayan bir dünya,
İşte benim hayalim.

Annem, babam, sevgiyle sarılınsınlar isterim,
Tüm gidenler, geri gelsin isterim,
İşte benim hayalim.

Benim hayalim mutluluk,
Hep bunun için savaşıyorum,
İşte benim hayalim.

Nurşin İMANETTİ

YILDIZLARIN DANSI

Biz anneannelere gitmiştik. Orada kocaman bir teras var. O terasta biz yemeğimizi yeriz, otururuz, çay içeriz.

O terastan baktığımızda sanki bütün dünya gözükdü. Karşı tarafta TOKİ'nin yaptığı evler var o evlerin renkli ışıkları akşam olunca yanar. Terasta yine oturmuş sohbet ederken çok ilginç bir şey gördüm gökyüzünde. Yıldızlar hep beraber toplanmış çok güzel bir kalp oluşturmuşlardı. O kadar güzel ışıldıyorlardı ki! Annem telefonu alıp yıldızların resmini çekti. Kardeşim ağlıyordu. Ben kardeşimi alıp yıldızları gösterdim. Kardeşim gülmeye başladı ve yıldızlara ellerini uzatmaya çalıştı ama kardeşim yıldızları tutamayınca tekrar ağlamaya başladı. Sonra yıldızlar hareket etmeye başladı ve bir anda bebek şekline dönüştüler. Kardeşimde onu görünce sustu ama o anda ışıklar söndü.

Herkes korktu. Hemen içeri gidip telefonlardan ışıkları yaktık. Güzel, eşsiz bir gece oldu.

Nur İMANETTİ

KARDEŞİMİN DOĞUMU

O gün bayram sabahıydı. Ailece neşeye kahvaltımızı etmiş, bayramlıklarımızı giymeye hazırlanıyorduk. Annem ablamın yeleşini dikiyordu ama artık fazla hareket edemiyordu. Çünkü minik kardeşimizin doğumuna az bir zaman kalmıştı.

Herkes kendi telaşındayken annemin acı dolu çığlıklarını işittik. Bir anda annemin sancısı gelmişti. Acısı çok şiddetli olmalıydı ki gözünden yaş geldi. Babama hemen hastaneye gidelim, dedi. Sonra hemen doğum çantasını alıp gittiler. Annemler öğlen saat birde gitmişlerdi. Saat dört oldu ama halen gelmemişlerdi. Ben çok merak ettim. Sonra heyecandan dolabımı dağıtıp toplamaya başladım. Bir anda ablamın telefonu çaldı. Hemen telefonu ablama verdim. Kardeşim doğmuş, annem ve bebek iyiymiş. Kalbim güm güm atmaya başladı.

Sonra heyecandan kıyafetlerimi düzeltmeden annemler geldiler. Kardeşime baktım çok tatlıydı. Onu yavaşça öptüm. Şimdi kardeşim kocaman oldu.

Sinem ÖZKAN
OYUNLAR

Oyunlar çocuklar için,
Çocuklar oyunlar için,
Tatlı dille konuşmak için,
Arkadaşlık kurmak için...

Saklambaç olur,
Körebe olur,
Bütün oyunlar güzel olur,
Kuralına uyarsan, oyunlar oyun olur.

Burcu YALÇIN

Cengizhan EREN
TOKAT MACERAM

Ben ikinci sınıfı bitirdiğim yıl yaz tatilinde, annemin memleketi Tokat'a gittik. Annemin çoğu akrabaları oradaydı. Biz annemin amcası olan Vedat amcalarda kalacaktık.

Anneanneler Ankara'da yaşıyorlar. Biz Tokat'a gitmeden bir hafta önce onlar da Tokat'a gittiler. Anneannem bütün kışlık yiyeceklerini köyde yapar. O gün Tokat'a gitmek için erken kalktık. Kahvaltıdan sonra saat onda yola çıktık. Annem o gün yolluk için börek yapmıştı. Çorum'a geldiğimizde anneme acıktığımı söyledim. Çorum'un güzel bir yerinde annemin yaptığı böreklerden yedik. Sonra yola devam ettik. Saat beşte köye vardık. Orada herkes bizi karşıladı. Anneannem ve Vedat amcamın eşi Sümeyye yengem bizim için köy ekmeği ve pide yapıyorlardı. Hayatımda ilk defa bir fırın görmüştüm. Bir taraftan ateşi süpürüyorlar bir taraftan da pideleri fırına veriyorlardı. Ertesi gün Vedat amcam bize Tokat'ı gezdirdi. O gün akşama kadar gezdik. Ertesi sabah yaylaya gitmek için herkes hazırlık yapıyordu. Annemin dedesi hastaydı. O bizimle gelemedi. Annemin teyzesi, halası ve bazı akrabaları da vardı. Vedat amcam traktörü kapının önüne getirdi. Ve bütün eşyaları traktörün römorkuna yerleştirdik. Römork küçüktü ve zorla sığırdık. Yaylanın yolları virajlı ve dardı. Anneannem bize durmadan sureler okutturuyordu. Yaylaya varmadan güzel bir yerde konakladık. Bütün eşyaları indirdik. Orada Vedat amcamın iki oğluyla güzel vakit geçirdim. Amcam bizim için Tokat kebabı yaptı. İlk defa yedim ve çok hoşuma gitti. Yemeği yerken acı bir haber aldık. Annemin yakın bir akrabasının ölüm haberi geldi. Apar topar hemen toplanıp köye geri döndük. Yayla macerası başlamadan bitmiş oldu. Herkes cenaze evine gitti. Ölen kişi henüz yirmi yaşında bir gençmiş. Ertesi gün annemler cenaze evine yemeklerle gittiler. Cenaze evinde yemek pişmezmiş o gün öğrendim. Bir iki saat sonra geri geldiler. Öğleden sonra Vedat amcamın tarlasına gidip oradan sebze toplayıp tekrar eve geldik. Topladığımız sebzeleri Ankara'ya getirecektik. Herkesle vedalaşıp yola çıktık. Altı saat sonra Ankara'ya geldik.

Benim için çok güzel bir tatildi. Ama Tokat'tan geldikten iki ay sonra annemin dedesi vefat etti. Tekrar Tokat'a gittik. Annem çok üzülüp ağlamıştı. Tokat'a ilk gidişimde çok sevinçliydim. İkinci gidişimde ise üzgündüm. Hayat böyle işte. Bir seviniyorsun bir üzülürsün.

Berat ESİN
DEDEMİN RENGÂRENK ELMALARI

Günlerden cumartesiydi. Sabah erkenden uyandık, çünkü köye dedemlere gidecektik. Annemin hazırladığı nefis kahvaltıyı yapıp, köye gitmek için yola koyulduk. Bir saat kadar yolumuz vardı. Sonunda köye vardık.

Dedem elimden tutarak, beni heyecanla elma bahçelerine götürdü. Dedem bana her renkten elmaları ve çeşitli elma ağaçlarını gösterdi. Artık elma hasadının yapılacağını söyledi. Çok mutlu oldum. Annem, babam, abim dedem ve amcalarım elma toplamaya başladık. Sonra ben yorulunca annem ve anneannemle beraber eve döndük. Birlikte elma hasadı yapanlara öğlen yemeği için, gözleme yaptık. Daha sonra gözlemelerle birlikte tekrar bahçeye döndük. Bir de baktım ki dedem yorgunluktan bir ağacın dibinde uyuyakalmış. Yanağından öperek dedemi uyandırdım. Hazırlanan gözlemeleri hep beraber yedik. Yemekten sonra ağaçtaki elmaları toplamaya devam ettik. Akşam oldu, hava karardı. Hepimiz evimize döndük.

Dedem evdeki köşesine oturdu ve beni yanına çağırdı. Bir anısını anlatmaya başladı; "Ben daha çocuktum. Köyümüzün öğretmeni bizi ziyarete geldi. Çok sevindim. Dünyalar benim oldu. Aileme benim hakkımda bilgiler verdi. Söylediği şeylerin hepsi çok güzeldi. Özellikle ikram ettiğimiz rengârenk elmaları görünce; sınıftaki her öğrencinin kendisi için farklı olduğunu ve hepsini o halleriyle sevdiğini belirtti. Her öğrencinin farklı yetenekleri, özellikleri olduğundan bahsetti. Ben de köydeki yaşantımda her meyve ağacını sevdim ve her birine farklı değer verdim. Berat senin yediğin rengârenk her biri ayrı tatta olan elmaların sırrı budur evladım." Dedemin anlattıkları beni çok etkiledi hangi işi yaparsam yapayım işimi sevmem gerektiğini insanları olduğu gibi kabul etmem gerektiğini anladım.

Nisanur ŞAHBUDAK
ARABANIN HİKÂYESİ

Bizim bereketli ağaçlarla dolu bir vişne bahçemiz var. Toplanma zamanı geldiğinde, sabah erkenden on beş işçimizle bahçemize vardık.

Akşama kadar güle oynaya vişne topladık. Akşam gitme saatimize yakın vişnelerimizin bir kısmını arabamıza yükledik. İşçilerin bir kısmı da arabaya bindi. Geri kalan işçilerimizle patikaya iniyorduk. Bu yol biraz yokuş aşağıdır. Babam arabanın arkasına vişne kasalarını yerleştirirken araba kendiliğinden hareket etmeye başladı. Aracın durduğu yer eğimli olduğu için araba birden aşağı doğru hızlandı. O anda babam aracın yan tarafından koşmaya başladı. O sırada aracın içinde olan işçiler, arabanın şoförünün olmadığını fark edince arabanın camından ve kapısından kendilerini dışarı atmaya başladılar. Babam arabayı durdurabilmek için koşup şoför koltuğuna binebilmeyi son anda başardı ve arabanın frenine basıp arabayı durdurdu.

Şayet babam arabayı durduramazdı arabanın önündeki yedi işçi arabanın altında kalabilirdi. Allah hepimizi korudu çok şükür kimseye bir şey olmadı. Bundan sonra babam araba kullanırken daha dikkatli davranmaya başladı.

DOLUNAY DERGİSİ YAZARLARINDAN SİNEM ÖZKAN'LA BİR SÖYLEŞİ

Atatürk İlkokulu Dolunay Dergisi yazarlarından Sinem ÖZKAN, dördüncü sınıf öğrencisidir. Dolunay Dergisi'nin son sayılarında eserleri yayımlanan yazarımızın başarılı çalışmalarını neye borçlu olduğunu öğrenmek için bu söyleşiyi yapıyoruz. Sinem Özkan'la bu söyleşimizi bir teneffüs arasında sınıfta gerçekleştiriyoruz.

-Öncelikle bir yazar olarak eserlerinizin yayımlanmadığı oluyor mu? Böyle bir durumda neler hissediyor ve neler yapıyorsunuz? Bunu sormak istiyorum.

-Elbette tüm eserlerim dergide yayımlanmıyor. Önceleri eserlerim yayımlanmadığında kalemimi bir kenara bırakıyordum, biraz içime kapanıyordum. Sonra pes etmeden yazmam gerektiğini düşündüm. Daha çok kendimi başka yazarları okurken buldum. En sonunda yazılarımı yazmaya karar verdim ve eserlerim yayımlanmaya başladı.

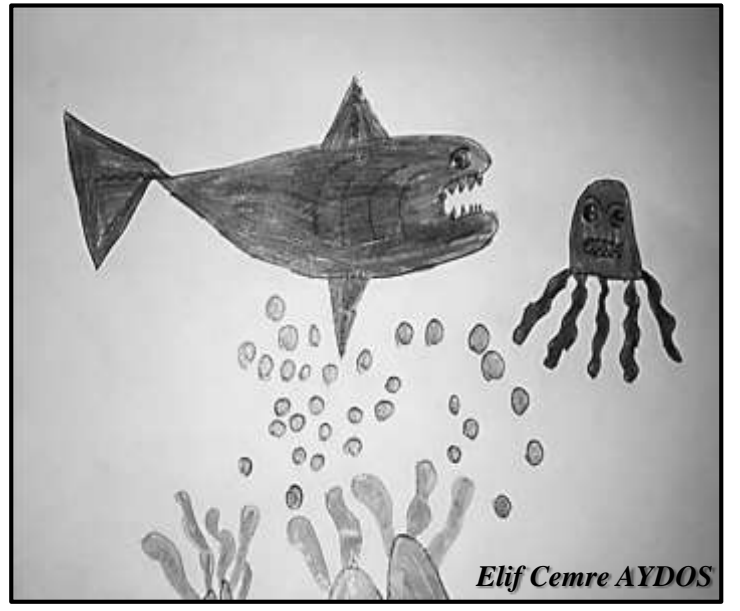
- En son Dolunay Dergisi'nde hangi eseriniz çıktı ve sizi bu eserini yazmaya iten şey neydi?

-Yayımlanan son çalışmam "Çiçekler" adlı şiirimdi. Evimizin bahçesi çiçeklerle doludur. Sabah kalktığımda bahçeye çıkar ve çiçeklerin renk cümbüşünde kaybolurum. Bu yüzden çiçekleri anlatan bir şiir yazdım.

-Eserlerinizin dergide yayımlanmasından sonra neler hissediyorsunuz?

-Yayımlanan eserlerimin hayat bulduğunu düşünüyorum, başkaları ile bir şeyleri paylaşmanın huzurunu ve mutluluğunu yaşıyorum.

- Dergiye eserlerini gönderen ama eserleri yayımlanmayan yazarlara bir öneriniz var mı, sizce ne yapmalılar?

- Eserleri yayımlanmayan yazarlarımız pes etmesinler. Başka yazarların eserlerini okusunlar. Eserlerin niteliği arttıkça yayımlanacağını düşünüyorum.

-Son olarak bu dönem yayımlanacak olan dergi için çalışmalarınız var mı, hangi türde eser göndermeyi düşünüyorsunuz?

- Evet, bu dönem de dergi için çalışmalarım var ve yeni şiirler göndermeyi düşünüyorum.

Rabia ÖZDEN

ÇALIŞMAKTAN ASLA VAZGEÇME

Merhaba benim adım Rabia. Size okulda geçen bir günümü anlatacağım. Birinci dönem sonu gelip çatmış, karne almamıza üç gün kalmıştı. Öğretmenimiz sınıfa geldi. Elinde okulumuzun dergisi vardı. Arkadaşlarım ve ben kimlerin eserinin yayımlandığını çok merak ediyorduk. Öğretmenimiz yayımlanan eserleri bize okudu, resimleri gösterdi. Bense çok üzüldüm, çünkü yazım çıkmamıştı. Eve geldim ve babamın gelmesini bekledim. Babama çok üzgün olduğumu, okul dergisinde yazılarımın çıkmadığını anlattım.

Babam, "Üzülme kızım çalış, gayret et, yazmaya devam et ve sakın pes etme" dedi. Babamın söylediklerini düşündüm. Hem resim hem de yazılarımı öğretmenime dergiye göndermesi için teslim ettim.

Sonunda Dolunay Dergisi'nde benim de bir yazım çıktı. Çok mutlu oldum. Eve gittiğimde babam benden önce gelmişti. Babama olayı anlattım. Babam da mutlu oldu ve pes etmeden çalışmak ve başarmanın önemini anlattı. Arkadaşlarıma pes etmeyip çalışarak yazımın çıktığını söyledim. Ve şimdi herkese şunu söylüyorum; çalışmaktan asla vazgeçme!

Aleyna KILIÇ

BİR KİTAP ÖNERİSİ

Okumuş olduğum kitabın adı "Osmanlı'nın Kuruluşunda"; bu kitapta Osmanlı Devletinin kuruluş aşamasında, küçük kahramanların macerası anlatılıyor. Kitabın yazarı ise "Yunus Emre ÖZSARAY" dır. Kitabı bana ablam kitap fuarından aldı.

Hikâyemizde maceraların biri bitiyor, biri başlıyor. Kitabın en çok beğendiğim yeri çocukların, içi oyuk büyük bir ağacın içinde yaşadıkları maceralardan bahsedilen yer. Naci, Fatih, Selim, Nuri, Sedat hikâyemizin kahramanları; ama ben en çok Selim kahramanını sevdim. Çünkü çok komik, kocaman bir göbeği var, koşuşu çok komik; koşuşunu kitaptaki resimlerden gördüm. Kitabı çok sevdim, o kadar güzel şeyler anlatıyor ki, tekrar okumak istiyorum.

Bu kitap bana birçok şey öğretti. Bu kitabı okurken mutluluk, sevinç, üzüntü ve heyecanı bir arada yaşadım. Vatan sevgisi, birlik ve beraberliğin önemini anlatan bu kitabı okumanız için öneriyorum.

Burak TOPÇU

GÖZLERİN GÜLSÜN ÇOCUK

Dünya girmiş karanlık bir savaşa,
Zalimler mazlumları hep eziyor.
Kan ve göz yaşları hep meydanda,
Yine de gözlerin gülsün çocuk.

Sen gül ki karanlık aydınlığa çıksın,
Göz yaşı ve kan dinsin.
Mazlumların yüzü hep gülsün,
Senin de gözlerin gülsün çocuk.

Hüzünler gözlerinden kaybolsun,
Mutluluklar gözünde çoğalsın.
Gülen yüzün hiç solmasın,
Gözlerin hep gülsün çocuk.

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet BAYRAKTAR

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Serkan DEMİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Yasemin AKKAŞ

GÖRSEL DANIŞMAN

Leyla AKYÜZ

YAYIN KURULU

Serkan DEMİR

Yasemin AKKAŞ

Leyla AKYÜZ

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ATATÜRK İLKOKULU

Atatürk M. Alim Sk.No21, Çubuk

0312 837 46 21